

"Brief aan een musicus te Heerenveen (deel 2)"

Het grote, staande portret is al lang af en daarna is een grote tekening vervaardigd door de hand van de kunstenaar, afmetingen 90 x 50 cm. Gevat in een klassiek vergulden lijst die tentoongesteld is in Amsterdam op een herdenkings tentoonstelling voor de overleden kunstenaresse Dieuwke Bakker van Galerie Mokum. Op de tekening was ik zelf twee keer te zien met een 6x6 yashica camera en een Minolta motordrive kleinbeeld die ik lang gebruikt heb, plus de galeriefotograaf met zijn Nikon kleinbeeld en de galerie eigenaresse en in een klein hoekje Ina's kop. Een hoop werk, maar een zeer redelijke prijs voor gekregen. De tekening is opgenomen in de Galerie Mokum Collectie, die door een Stichting beheerd wordt, waar van de voorzitter ex-kunsthondelares Janna van Zon is waar mee ik sinds enkele jaren correspondeer. We kennen elkaar vanaf 1966 en haar in 1985 overleden echt genoot, fotograaf van de galerie. Ze behoorden tot de 'sien' rond Galerie Mokum, de eerst na oorlogse galerie die jonge realisten ging promoten en exposeren volgens een totaal nieuwe formule, geleend van New Yorkse galeries. Een voor mij zeer belangrijke tijd die jaren, omdat ik als jonge en buitengewoon arme kunstenaar nauw betrokken was bij de galerie en de kunstenaars. Het was 't Amsterdam van de sixties waar ik na een periode van afwezigheid van een tien jaar weer terug keerde. Ik woonde in het centrum. In een straal van een halve kilometer waren de avant garde galeries, op een kwartier lopen het Stedelijk Museum waar ik regelmatig kwam koffie drinken toen ik in mei 1968 eindelijk in de contra presentatie kwam en voor het eerst van mijn leven genoeg geld had als vijftwintigjarige om voorlopig schijt te hebben aan alles en iedereen. Die grijze middag 12 sept. 2005 zag ik de Galerie Mokum schilders voor het eerst terug na 35 jaar het geen een merkwaardige gebeurtenis is. Al die grijze en witte koppen, sommigen van de groep Nederlandse realisten al overleden, eentje helaas in een inrichting gekomen vanwege buiten sporige gekte, twee in Frankrijk wonend, ook een soort gekte, een in Ierland helemaal van de gekke dus. De opening was zo druk bezocht dat we de eerste anderhalf uur niet eens de galerie in konden. Ook best. Er stonden zoveel mensen buiten dat autos er niet door konden. Wie te hard toeterde kreeg een regen van slagen en schoppen tegen het blik van zijn auto. Ik heb vrolijk mee gedaan onder invloed van liters slechte wijn waar ik altijd bloedjerk van word en dan ga schoppen en slaan. Vier Franse kennissen waren mee gekomen en dat maakte natuurlijk indruk op de aanwezigen. En zo hoort het ook. Staande tegen de ijzeren railing bij de gracht dronk ik met Rinie, ook vijftig jaar niet gezien met d'r ouwe kop, een glaasje zure ope ningswijn en na afloop gooiden we de glazen voor het gemak gelijk de gracht in, want om je door het publiek te wringen om ze terug te bezorgen was een beetje veel moei te. Vreemd dat Rinie op mijn vraag of ze wel altijd trouw was geweest aan Sjouk niet wilde antwoorden, maar geamuseerd glimlachte. Dan weten we wel hoe laat het is. Ik houd van spektakel, maar met mate en onder voorbehoud. Het mag vooral niet al te wild of los geslagen worden. Een gemoedelijke sfeer met bitterballen en gevulde glazen waarin beken tenissen van eventuele intieme aard kunnen worden gedaan als het de partijen belieft en de algehele sfeer er naar is, anders maar niet, prefereer ik een kalme sfeer ondanks alles als burgerschilder boven woeste, artistieke drankgelagen waarin zo maar van alles kan gebeuren en enkele deelnemers zich naakt onder de douche onder invloed van alcoholica tijdens een tuinfeest meenden te moeten begeven, waar ik nog steeds schande van spreek, zoals verleden zomer en weetikveel wat ze allemaal met malkander zijn gaan uit halen. Ik durf er niet eens over na te denken als fatsoenlijk jongmensch. Ook de gastheer en gastvrouw waren niet bepaald amused en zelfs gepikeerd. Waar zijn we nu mee bezig? Met verscheidene zaken. Een tekening waarop een dubbel portret te zien is van de schilder Michel Chapellier die de penselen met elkaar kruisen als ware hij in een hoffelijk duel met zichzelf verzeild geraakt (symbolisch! symbolisch! De artist in gevecht!), met de titel 'La Lutte de Pinceaux' of 'La Lutte De Geants' (moet een accent aigu op maar die zit niet in mijn engelstalig programma. Engelsen haten Fransen), verder bezig met twee verhalen bundels vol immorele stories in eigen beheer bij een Internet uitgever, ik heb contact met drie uitgevers, als het tenminste door de censuur komt, want het is soms allemaal te goor om los te lopen, plus een pseudo otobiografie boekje onder de veel zeggende titel 'Ik ben vervolgd, ik word vervolgd' hetgeen erg artistiek klinkt en dat ik aan twee artistieke personen liet lezen, waarvan de een mij met Celine vergeleek, hetgeen een te grote eer is en de ander boos werd omdat hij er volgens hem ongunstig in uit kwam, zodat ik 'm voor de duidelijkheid en het gemak maar de verdere toegang tot ons huis heb ontzegd, plus een aanbod om er een stuk over te schrijven in de Volkskrant voor straf heb afgewezen. 'Wie hier niet als vriend aan komt, wordt er zo weer uitgestompt', wil ik op een email bordje laten maken. Je kunt zo'n boekje over jezelf niet

noem en ' De blije kunstenaar' of 'De gelukkige schepper' want dan gelooft helemaal niemand je meer, net zo min als Jan zijn otobiografie 'De guitige gitarist' zal kunnen noemen. Het moet eerder een beetje zielig en somber klinken, doorspekt met onbereikbare liefdes, veel drank, ongelukken, echte lijke onmin, liefst ook nog een levensbedreigende ziekte en een handvol seksjuwelen plus psiegies e afwijkingen die toch in laatste instantie overwonnen worden dankzij bovenmen selijke pogingen van de artist, bij voorkeur geteisterd door kinderverlam ming, zwakke blaas en longen of een per sistente geslachtsziekte net als Breitner, die maar door blijft etteren tot de dood ons scheidt en dankzij een klein stukje geloof in een Hogere Macht won derbaar genezen wordt, dat past allemaal bij de moderne kunstenaar. Het kost mij trouwens wel moeite om die indruk van somberheid en zwaar tillendheid te maken, net zoals iedereen altijd denkt dat ik de hele dag geen sodommieter uit voer, maar dat vind ik wel weer erg leuk dat laatste, dus dat houden we er maar in. Verder zo nu en dan contact met een kunsthistorica Jacqueline en heur wederhelft, die mijn laatste werk zeer bewondert -maar voor hoe lang, want haar echtgenoot ergert zich aan mij- en ook kunsttheoretisch kan duiden, maar het vroegere werk weer helemaal niks vind en beweert dat ik veel harder moet werken (n.b. als ouwe, uitgebluste man die nog geen anderhalf jaar van zijn AOW af is. Wat zullen we nou beleven ?) en mogelijk ten diepste een luie zak ben. Langzamerhand ben ik totaal ongevoelig geworden voor dit soort op- en aanmerkingen. Waar je het vandaan haalt die composities is mij als leek trouwens een raadsel. Motieven, spelen die door je hoofd en hoef je die dan zo maar op te schrijven? Is het aanleg of een gevolg van studie of allebei ? Als je een noot verkeerd speelt hoort iedereen het, als een schilder een penseelstreek verkeerd zet is het zijn ' diepe bedoeling', daarom heb ikeen hekel aan kunst schilders, vooral abstracte, dat zijn de ergste. Je mag het niet zeggen maar ik zou ze het liefst zien opgesloten in heel strenge werkkampen, waar ze de hele dag diepe kuilen moeten graven in de brandende zon en weinig eten, maar wel veel slaag krijgen, dan zouden ze het wel afleren en gereso cialiseerd in de maatschappij terug keren om ook figuratief te gaan schilderen. Heerlijk die dromen van almacht en onmacht. Dat koor dat je schreef ; waar is het uitgevoerd en hoe lang duurde het stuk. Die partituur van die tango, schrijf je die met de hand ? Dan is er hier een reus achtige verbouwing van de zolderverdieping waar drie vertrekken van tien bij vijf bij vier meter hoog komen en die ik zelf doe, ook de elektriek, dat alleen al weken duurde, een systeem met vier groepen, negen stopcontacten, twee hotelschakelingen, een aantal lichtpunt en, drie toegangsdeuren, twee extra trappen, drie balkenlagen van vijf en een halve meter per stuk de balk voor de plafonds, een grote, diepe kastenwand, enz. enz. Tamelijk complex dus. Ik kan het wel aan, maar 't is net op het randje. Het is de grootste en meest intensieve ver bouwing die ik ooit heb gedaan en nu ook de laatste, want het gaat moeizamer allemaal dan tien jaar terug. De last der jaren. Ik kan misschien maar beter gauw dood zijn dan ben ik van alles af. Aan de andere kant wil ik toch AOW vangen waar ik nu als buitenlander nota bene apart me voor moet verzekeren. Ik ben namelijk sinds nov. 2004 officieel inwoner van Couloutre. Een paar maanden geleden hebben we hier voor ons beiden een grafplaats gekocht, omdat die hier spotgoedkoop zijn, in tegenstelling tot Holland. Het kostte maar een krats ; 123 euro met vrij utizicht, plaats 111 en je mag er eeuwig blijven liggen hetgeen makkelijk is met de Opstanding Der Doden, dan kun je je niet vergissen en weet je gelijk de weg terug naar huis, wonen er dan anderen in Maison l' Ermitage, schop ik die er gelijk uit. Je moet van je naaste houden, maar niet van iedereen. Hetgeen ook niet kan als ik aan Jeanne v.d. H. denk of aan die slijmbal Piet , hetzij die lummel Niek die wel al dood zal zijn onder tussen. Kleedt Pietie zich nog steeds zo goed en zit haar kapsel nog even netjes als vroeger ? Ik hoop maar van wel. Kun je haar de groeten doen ? Ik vond haar altijd wel sympa, zoals de Frans man het zegt. Ik ben trouwens een paar maanden geleden over een stoofpeer gestruikeld en kwam onprettig terecht op mijn linker knie op de weg. Twee maanden geleden werd ik benoemd tot 'Kunste naar van de maand' door het bestuur van Pulchri Studio te Den Haag en een ere tentoon stelling aangeboden, die ik heb afgewezen. Niet uit bescheidenheid, welneen, maar uit praktische overwegingen. Het stelt verder niets voor, denk ik. En het is in de zomer en dan ben ik liever niet in Den Haag. Verder bedreigd met twee aangiftes bij justitie dankzij mijn proza door een mevrouw uit Voorthuizen die ik nog nooit gezien heb sinds mijn tweede levensjaar en door een ex-tekenleraar uit Kampen (M., hij stond pas in de EO gids omdat hij zich eerst van Jood tot christen en nu weer bekeerd had tot Messias belijdende Jood, om in de publiciteit te komen) , die ik 'een verkeerd uit gepakte, gefrustreerde, niet al te koosjere, Jiddiesje gehaktbal' noem in mijn interessante diep menselijke verhandelingen en zijn onappetijtelijke, kijven de vrouw betitelde als 'een boven maatse schopschijf kunste nares van twee meter hoog met uit klei opgetrokken bespat aderde biljart poten'. Hij beweert dat het allemaal niet waar is en zou aangifte doen bij de politie. Ik heb hem aangeraden dat vooral te doen. Niets op gehoord dus. Beiden zijn leden van de vereniging Chris tian Artists waar

half talenten en knoeiers lid van zijn. De directie, R. en L. kwamen we regelmatig bij op bezoek, maar sinds ik hem mailde dat ik hem lid wilde maken van de BVKK (Bond Van Kristelijke Klootzakken) niets meer op gehoord. Hij mailde mij namelijk dat het betsuur van die club grote bezwaren tegen mij en mijn werk had vanwege mijn ' ruwe taal, onbehouwen manieren, drank zucht en aanvechtbare levenswandel'. Sommigen weten nog meer over mij dan ik zelf en I. bij elkaar. Knap werk. Ze zijn hier dus niet meer welkom.

© maart 2015, fredvanderwal, BasicPublishing.nl